

John Banville

Les singularitats

Traducció d'Eduard Castanyo Montserrat

L'ECLÈCTICA

bromera

Sí, ha arribat al final de la seva sentència, de la seva frase, però això significa que no té res més per dir? No, i ara, ni de bon tros. Aquí és ell, en la brillantor gèlida d'un matí airós d'abril, sortint al món amb les gambades d'un home lliure, més o menys. D'on ha tret aquesta elegant vestimenta? Deu haver-hi algú que es preocupa per ell, algú que se'n preocupava. Fixeu-vos en l'abric de pèl de camell, amb classe per bé que antiquat, el cinturó sense passar per la sivella sinó nuat desenfadadament, l'americana de tweed feta per un sastre amb el doble tall a l'esquena, les sabates Oxford enllustrades, la lluïssor de l'or als punys de la camisa. Fixeu-vos en particular en el barret de corona alta, de feltre marró fosc, nou com el dia, inclinat en un angle agosarat sobre l'ull esquerre. Duu lleugera agafada de la nansa una bossa Gladstone, gastada i pelada, però discretament bona. Ah, sí, és tot un senyor fins al darrer detall. El Cavaller era el seu sobrenom, un dels sobrenoms, a dins. Sobrenom: adequat, allò. El seu nom al sobre, a la cangrí. Les paraules són l'únic que queda, per a mantenir a ratlla la foscor. Car el seu matí brillant és el meu ocàs bromós.

Qui parla aquí? Jo, petit déu, havent-se evadit els grans.

De fet, ha decidit canviar-se el nom. N'hi ha pocs que es deixaran engalipar per aquest ardit, o sigui que per què hauria de molestar-s'hi? Però el seu objectiu, sabeu?, no és altre que la transformació total, i en aquella empresa no hi havia un inici més radical que esborrar la marca del fabricant, per dir-ne així, i substituir-la per una altra, de la seva concepció. Aquesta idea d'una identitat assumida l'engrescava, pobre babau, com si un nom nou pogués amagar els pecats vells. Tanmateix, va passar el que va resultar una

mitja hora exasperant a la seva cel·la, assegut amb les cames encruades a l'estreta llitera amb llapis i paper, com un escolar retardat que s'escarrassa amb les lliçons, el coll de la bata entregirat i els cabells eriçats, intentant afaïçonar un anagrama plausible del que ja considerava el seu nom anterior; però hi havia massa consonants i no hi havia prou vocals, i tampoc no era hàbil en aquesta mena de joc de paraules, i així va deixar-ho córrer, frustrat i empipat, i en comptes d'això va buscar un renom prefabricat. L'elecció era desconcertantment àmplia, des de John Smith fins a Rodolf de Ruritania. Al final, però, va ensopegar el que creu que és justa la fusta.

El simple plaer de ser lliure, o a fora, en qualsevol cas, és temperat per una pinzellada de decepció. Sempre havia previst el seu alliberament amb la sofisticació negra i niquelada de les pel·lícules de gàngsters de la seva joventut. Hi hauria una gran portalada sense marques en la qual una poterna molt més petita s'obriria endins, i ell en sortiria amb pas viu, amb un vestit de franel·la amb americana encruada i corbata ampla, amb les poques pertinences embolicades en un paquet de paper d'estrassa sota el braç i un somriure fred i tibet ocat en una commissura de la boca, i travessaria una terra de ningú de llambordes i ombres obliqües fins on s'espera un cotxe llampant, amb un pinxo que rosegua un escuradents al volant, i pesant figures al seient de darrere una rossa platí amb una estola de pèl blanca i mitges amb costures, fumant una cigarreta insolent. O alguna cosa semblant, si es pot dir que alguna cosa s'assembla a una altra cosa; la teoria bramànica, com sabem, posa en dubte fins i tot la identitat del jo. Però sigui quin sigui el potencial que podria haver-hi per al drama pintoresc del dia va quedar dissipat pel fet que el procés de ser alliberat havia estat iniciat subreptíciament molt abans que arribés l'instant en què van despassar els forrellats i van obrir de cop la porta de la cel·la i van retirar-se a una distància de seguretat, amb els fuets i les retallades automàtiques a punt..., exagero, evidentment. El que vull dir és que uns anys abans havia arribat de dalt una directiva per la qual el podrien deixar sortir oca-

sionalment, durant caps de setmana i festius públics seleccionats, discretament, i amb la premissa que no es podia considerar que a partir d'allò s'establís cap precedent. Van resultar sortides angoi-xants; li hauria anat millor quedar-se a dins sa i estalvi. Després van traslladar-lo d'Anvil Hill, on el martell de la llei cau pesant, fins a les latituds frondoses de Hirnea House, un lloc d'encarce-rament relaxat anomenat, quin oxímoron!, una presó oberta. No havia estat feliç allà; havia preferit de bon tros la vella i estimada Anvil, on en un bloc espaiós però aïllat havia passat uns vint anys de preceptiva cadena perpètua satisfet entre els seus companys, els seus col·legues, els condemnats a perpètua com ell.

Heu d'entendre que *satisfet* s'utilitza aquí en un sentit relatiu; la perpètua és la perpètua, per molt abundants que siguin els beneficis.

En qualsevol cas, ells, nosaltres, el nosaltres col·lectiu, l'hem deixat anar per fi, i aquí el tenim, ascendint enèrgicament per un camí de grava fins on l'espera un cotxe de lloguer, un model gros i negre, baix, de gasolina a l'estil antic –no en veureu gaires d'aquests a les carreteres avui dia–, amb un frontal tan camús com el morro d'un dugong, i tapaboques de roda cromats i oscats on es reflecteixen curvilíniament els boscos del voltant. Car som al camp aquí, entre turons baixos amb un escampall de xais, que tenen la barra d'anomenar muntanyes, i assaboreix el cant dels ocells i la brisa, els emblemes mateixos de la llibertat. Hirnea House, una mola victoriana aïllada, de maons vermells i moltes xemeneies, no feia gens ni mica la sensació d'una cangrí, degut en part al fet que fins recentment no era una presó com cal sinó un espai apartat de retenció per als dements comuns.

El conductor del cotxe, un padrí demacrat amb cara groguenca de fumador, el mira amb els ulls mig aclucats mentre s'acosta; el paio sap molt bé qui és, ja que han encarregat el cotxe al seu nom –o sigui, el seu nom anterior–, que encara ara arrossega els parracs de la notorietat.

Noms, noms. Podríem dir-li Barrabàs. Però en aquest cas, qui és que crucifiquen, allà al Calvari?

Obre la porta de darrere, hi llança la bossa i s'acota i s'hi enfila i es deixa caure amb un gruny al seient gastat i lluent. Ha de perdre molla. No es reclama cap salutació, per cap banda. Cap disculpa per arribar tard, tampoc, evidentment. Condueix, compare. Olors viciades de fum vell de cigarreta, suor agra, cuir greixós, una barreja a la qual ell suposa que afegeix la sentor grisenca d'aquest presidiari vell i cansat. El compare el contempla pel retrovisor amb un ull d'ostra.

–Un dia de primera –rauca.

I jo, on soc jo? Emperxat còmodament com és el meu costum aquí dalt entre els barrets de xemeneia, gaudint de la panoràmica panòptica. Ja ens coneixíem, d'un dels intervals de la meva infinitud vacil·lant. Hola, sí, soc jo una altra vegada! Mireu com el meu elm alat lluu en la brillantor del matí.

Té un amic, de nom Billy, un antic company de cel·la dels dies d'Anvil. Una mica més que un company, quan de les empentes es passava als patacs, si s'havia de dir la veritat, car en l'aridesa d'aquelles llunyanies els focs carnals havien de ser alimentats amb qualsevol combustible que hi hagués a mà. Però ni una paraula més d'això: fa molt que el temps ha extingit en ell qualsevol fumarola romanent d'un *feu follet* semblant. El Dolç Billy es fa dir ara William. Va fer-se legal i va engegar un petit negoci, atès que sempre li havien anat els cotxes. Mireu, tenim la seva targeta aquí davant:

Lloguers Hipwell
Sr. Wm. Hipwell – Prop.
Vehicles per als vius

I ens cal tenir un cotxe: llocs on anar, visites per fer. Tenia el permís de conduir caducat de feia molt, però a cagar amb això. El seu col·lega Wm. el proveirà.

Però resulta que el seu col·lega s'ha escagarrinat, i el rep no el propietari en persona sinó l'assistent. És una jove d'aspecte decididament enjogassat amb un anell al nas –les modes, s'adona, s'han tornat salvatges en el llarg interval del seu encarcerament– que des de darrere de l'escriptori de metall li dedica una mirada per a apamar-lo i amb una llengua grassa i grisa hàbilment es canvia una bola de xiclet al clot de la galta esquerra en preparació per a adreçar-se a la seva pregunta educadament formulada. No, diu, l'amo ha hagut de sortir per feina. Això és evidentment una mentida, però ella la diu amb un aplom tan descarat que no ofèn. Dona una ullada cautelosa a la bossa de Dr. Crippen, que descansa a terra al costat dels peus de l'home fent tot el que pot per a semblar innocent.

Li han preparat un vehicle, diu ella, i afegeix:

–I aquí té el permís, tot i que la foto no se li assembla pas gens, senyor Mordaunt.

Està satisfet, i la recompensa amb un dels seus escassos i només lleugerament sinistres somriures: és la primera vegada que sent el seu nom nou, o si més no el cognom, pronunciat en veu alta, i ho aprova. Té un ressò adequadament lúgubre. No penso en mort ni en mordent, de cap de les maneres, no res de tan fatxendament al·lusiu. El que veig és, diguem, una gran bèstia pesant i arnada, un ant, o un uapití –hi ha cap diferència?–, enorme de cap i escàs de malucs, destinat a acabar en una placa en una paret al vestibul d'algun refugi de muntanya senyorial a les profunditats d'algun bosc oblidat a..., a..., ai, no sé on. Ja veieu per on vaig.

Abans d'embutxacar-se el permís, dona una ullada a la foto de carnet. Bah! Quan, on la van fer? No se'n recorda. La noia s'equivoca, sí que se li assembla. És cert, la semblança física és pobra, però la càmera és despietada en la manera com ha capturat una cosa essencial d'ell, en la postura amenaçadora de la barbeta, en l'expressió embrutida dels ulls. Parlem aquí d'una essència interior, car l'home exterior encara és atractiu, d'una manera fornida, barba-

serrada, tot i que ara és notòriament més aspre, en la primavera de la seva setena dècada.

El despatx està atapeït i acollidorament desendreçat, tal com solia estar el costat d'en Billy de la cel·la. Tot i que han transcorregut molts anys des que van estar junts per última vegada, li fa l'efecte que pot detectar en l'aire un rastre de la flaire familiar del seu camarada de temps passats, que recorda misteriosament la fragància salada dels de la seva joventut en què es torrava al sol.

Naturalment està ofès perquè en Billy –vull dir, ehem!, el Sr. Hipwell, com la senyoreta de l'anell al nas insisteix que ha de ser, corregint-lo fermament i alhora mossegant-se el llavi per a no riure– hagi triat absentar-se més que no pas ser aquí per a rebre'l en aquest seu primer dia de llibertat. Sent una esgarrifança premonitòria. Això deu ser un patró? Durant un quart de segle era com si fos perdut per al món, i molts dels que en un altre temps coneixia ja no hi són, i les passaria magres si hagués de ser tractat així d'eixutament pels pocs que queden del seu cercle anterior, per molt laxament unides que puguin haver estat les baules de la cadena. Del que no s'adona és que l'univers estàtic en què ha posat els peus, on parlant amb propietat no hi ha passat, present ni futur, només una mena llisa de no-temps atemporal, està proveït de tot un nou repartiment de personatges perquè ell s'hi llueixi entremig. Ah, sí, les alegries i les tristeses es freguen les mans tot esperant-ho. Ja ho veureu.

El cotxe que en Billy li va triar és un Sprite, una màquina petita i ràpida pintada d'un to de vermell agosarat, amb seients entapissats amb una cosa sintètica negra i mat tan suau com la pell d'un nadó i tan nova que encara és enganxosa al tacte, la superfície agafallosa de la qual emet un xislet d'èxtasi quan ell hi fa lliscar el cul cobert amb la roba de tweed. La jove anellada, precedida per un petit dring metàl·lic, apareix al seu costat, amb el pentinat brillant i lacat estremint-se sota la brisa més aviat forta.

–Tingui la clau –diu, fent-la oscil·lar en un anell no gaire més

gros que el que duu al nas—, el dipòsit està ple, i no l'estavelli o el senyor Hipwell l'assassinà, i a mi també.

De nou, Sa Senyoritats, i de nou aquell lasciu somriure de suficiència; es pregunta si aquesta foqueta rosada i aromàtica afavoreix l'amo amb els seus favors. Espera que sí. En Billy frisava per la companyia femenina, a dins; sempre havia estat adaptable, tot i que preferia les mosses més que no pas els nois, com sempre havia tingut la cura d'assenyalar. «És com el mal de queixal, de vegades —deia tot contemplant melangiosament aquell serrall suau com la gasa que li estava temporalment vetat darrere de portes emboiradament daurades—, o una mena de pulsació, com al fons de la llengua.» D'aquesta manera parlaven de ja sabeu què, com noiets enamoriscades; els condemnats a perpètua no es dediquen gaire a les grolleries, us sorprendrà de saber-ho.

La jove s'entreté mentre el senyorívol senyor Mordaunt sotragueja la palanca del canvi i s'escura la gola amb determinació. Voldria que ella se'n tornés al despatx, perquè li fa por quedar com un ximple davant d'ella, ja que no està segur que sàpiga com fer anar aquests vehicles a l'última moda. I ha perdut la pràctica, també. No condueix des de, caram, des d'aquella tarda d'estiu de fa molt de temps però que mai no oblidaria quan va conduir un altre cotxe, un de lloguer com aquest però molt més gros i negre com un cotxe fúnebre, fins a un lloc pantanós al costat d'una línia de ferrocarril i va abandonar-lo allà, juntament amb la càrrega ensangonada però que encara respirava. Allò va ser en una altra vida, en un altre món, i sí, la donzella és morta. Bé, doncs. Enfonsar la clau a la insinuant esclètxeta, brum brum, el motor, deixar anar l'embragatge, i som-hi, cap a la carretera oberta! Però va passar que va ser massa impetuós amb l'embragatge i el cotxe va saltar com un cavall espantat i el motor va tossir i va calar-se, entre celestials riallades no sentides. Un reneç mastegat, després la clau un altre cop, després l'embragatge un altre cop, *doucement, doucement* aquesta vegada, i sortir.

Només havia recorregut un tros curt per la carretera, però, quan el peu li va fallar sobre l'accelerador i la màquina va desviar-se mandrosament cap a l'esquerra i va aturar-se amb un sospir al voral. Va seure endavant, encorbat sobre el volant, mirant pel parabrisa amb la vista perduda i sense veure-hi. El cotxe esportiu, la roba fatxada, la secretària que feia olor de laca de cabells i de perfum dolç i apegalós, fins i tot la innocent llum del sol que brillava sobre el vidre modelat davant d'ell: per la crua facticitat de tot això ell se sentia sobtadament aclaparat. La majoria de pecats es poden negar, suprimir, oblidar, fins i tot, però no l'inabsoluble que agombolava per força dins d'ell, com un fetus marcit. Quin sentit té tota aquesta conversa recaragolada, el baix sarcasme aspirant al nivell d'art elevat? No permetrà ni un moment de respir del terrible tràngol de ser ell. Va assassinar un altre mortal i, per tant, va deixar un mínuscul estrip al món, una fissura minúscula, que no hi ha res que pugui arreglar ni omplir. Va prendre una vida, i va rebre una sentència de per vida.

I plorar una mica, mentre seus allà enfonsat en el fangal del teu jo irredimible? Somicar et fa sentir millor? Ah, però com vas dir-te fa molt de temps, si alguna vegada haguessis de començar, no t'aturaries mai. O sigui: no comencem.

Controlant-se amb un esforç, ara redreça les espatlles i engrapa el volant amb més fermesa dins dels dos punys peluts i amb potència masculina fa avançar el cotxe. No hi ha marxa enrere. El pobre simi ha estat alliberat a la selva, i encara el terrible espetec de la porta de la gàbia en tancar-se darrere d'ell és, a les seves orelles, el so de les portes del santuari que es tanquen de cop. No, no hi ha marxa enrere. Mireu-lo com s'allunya a gambades, els artells fregant el terra, farfallejant, amb el cul vermell i sol, i s'endinsa en les espantoses bardisses del món.

Encara té la necessitat de tornar a casa, però, i és a Coolgrange, la seu familiar, *maryah*, com en diem a Éire, cap on es troba encaminat, inconscient de les prodigioses alteracions que hi trobarà. Car

no podríem haver-los deixat sols del tot, oi? Pedra llançada sobre pedra, una passada o dues de pintura, un ajustament a aquesta o a aquella perspectiva. Caram, si amb prou feines coneixerà la vella casa, ni el seu lloc allà.

Deveu sentir curiositat, encara que no us cremi, per saber com omplia els dies impossibles d'omplir de la seva estada al forat. Va ser desmesuradament llarga, perquè senzillament no volien deixar-lo anar, no per venjança, en la qual ell admet que haurien estat plenament justificats, sinó degut solament, això creu, a la inèrcia burocràtica. Aquest matí, mentre esperava a la porta de davant que arribés el cotxe, que feia tard –em va divertir, entremaliat déu menor que soc, turmentar-lo amb un endarreriment final–, ha calculat amb exactitud quant de temps ha passat a dins, i estava desconcertat, fins i tot un deix ofès, de descobrir que, comptant els anys de traspàs i aturant-se en el toc de mitjanit de la nit passada, la suma ascendia a uns miserables vuit mil nou-cents noranta-quatre dies, tretze hores, vint-i-set minuts i un pessic de segons. Bah!, això amb prou feines era res, quan ho descomponia així, tot i que li havia semblat el prototipus mateix de l'eternitat; per què s'hi enfilava tant, aquests anys? Quantes coses que ha d'aprendre mentre s'aventura en aquest racó d'aparença enganyosament familiar del multivers, quantes coses que li han d'ensenyar, sobre la veritable naturalesa del temps.

En els primers mesos de la sentència, una època que ara sembla més enllà de qualsevol record, experimentava la duració en dos nivells. Hi havia primerament l'aspecte còsmic de la cosa. Al seu voltant, el gran arc d'existència girava amb un moviment amb prou feines perceptible, mentre ell mateix semblava un esquirolet corrent desesperat sobre les barres d'una roda d'exercici que girava tan de pressa que els radis apareixien com una lluïssor borrosa. Al matí es despertava en un estat de pànic, exhaust després d'una nit de somnis

esvalotats, travessava veloç el seu dia amb pressa incessant fins que tornava l' hora d'apagar els llums, i aleshores anava de lloros en el que no era ben bé dormir sinó una mena de paràlisi provocada per l'angoixa. I malgrat tota la pressa i l'afany de la seva ment, el temps, en un altre dels seus aspectes, el que podríem anomenar temps individualitzat, l'oprimia, una cosa més aviat humida, enganxifosa, com llençols acabats de rentar penjats a l'estenedor, els quals quan intentava lluitar per obrir-s'hi pas entremig se li embolicaven en garbuixos asfixiantment calents i molls. No hi havia res a fer, i per tant això és el que feia, tot el dia, cada dia, amb aplicació febril.

Inevitablement, i sobretot en els primers passatges del seu encarcerament, va pensar a posar fi a tot nuant un d'aquells llençols humits i enganxosos en un dogal i penjant-se del barrot del mig dels tres que hi havia, gruixuts com batalls de campana, encastats a la finestra petita i alta de la seva cel·la. El descoratjava d'aquest curs desesperat la perspectiva del que implicaria, tot i que de cap de les maneres el dolor físic ni l'angoixa espiritual no eren la pitjor part. Per damunt de tot, el que no podia contemplar era la idea de la vulgaritat de l'espectacle que faria: els ulls sortits, la llengua inflada i a fora, de color blau pruna, les taques i les pudors de les parts baixes. No, havia de tirar endavant, havia de resistir, no hi havia altra cosa a fer-hi. Tota la vida és una sentència a cadena perpètua, es deia, però no es consolava.

Per cert, i amb l'esperit de l'exactitud, o hauria de dir versemblança, la finestra de la seva cel·la a Anvil Hill no era alta, no era petita i no tenia barrots. Vidre reforçat amb malla sí, i a fora, una llarga caiguda fins a la superfície intransigentment inelàstica del pati d'exercicis. Ni tampoc la panoràmica era res per a escriure als de casa. A prop hi havia aquell pati, on a les tardes els més forts d'entre els condemnats a perpètua jugaven, desganats, partits de futbol, i cap a una banda una franja d'herba d'aspecte no gens natural –podria ser falsa, pel que ell sabia, una làmina de catifa de plàstic emplomallat instal·lada per a obviar la necessitat d'un

tallador d'herba i de la seva màquina—, i, baixant en diagonal cap a la dreta, un arbre raquític que ni prosperava ni moria, sinó que romania tossut, any rere any, per primavera traient a contracor unes quantes fulles apàtiques que semblava que es marcissin així que tocaven l'aire, i que eren despreses sense cerimònies, inerts i groguenques, amb la primera alenada fresca de la tardor. De la ciutat no en veia res excepte un campanar distant, que s'elevava entre la boira i el fum com el dit del seu Déu de déus assenyalant reprovador en la direcció equivocada.

Com estava d'agraït per l'opulent i generós cel, per les seves escenes fastuoses i sempre canviants.

No ens atardarem en detall en les estratègies per a la supervivència i per al manteniment de la semilucidesa que va improvisar amb la runa que va quedar després que, amb una rapidesa sorprenent, estigués a punt de perdre el seny. N'hi ha prou de dir que va entaforar el nas en molts llibres —la biblioteca a Anvil estava notablement ben proveïda, i va estar-ho encara més després que ell difamés i subsegüentment se les enginyés perquè cessessin el bibliotecari de la presó, un inofensiu violador de criatures, i es fes entronar en la butaca encara calenta del pederasta substituït— i renunciés a totes les aficions. De dia compensava el son que s'havia perdut de nit, endormiscant-se a qualsevol hora i en qualsevol lloc on pogués ser, suaument com una fulla que navega sobre una riuada de primavera; el son diürn era un estat flotant d'estupor, deliciosament lliure dels terrors nocturns.

Una de les seves primeres provatures en la fugida fingida va ser imaginar, mentre jeia de panxa enlaire a la llitera amb les mans enllaçades sota el cap —ja el veieu, oi?— que era a casa d'uns amics a sopar, i que, sadollat amb bones menges i anyades costoses, i fatigat per la genialitat de la companyia i enlluernat en excés pels rastres de les bales traçadores d'enginy ràpid que salten d'una banda a l'altra de la taula del sopar, ell s'havia esmunyit a una cambra propera i s'havia instal·lat en un divan entapissat de domàs per a

gaudir d'una mica de pau i silenci. La fantasia que hi hagués altra gent a prop i socialment absorts mentre ell es reclinava en solitud li permetia una engruna de consol solitari. Amb el pas dels anys, però, la idea mateixa de ser a poca distància d'una ocasió de felicitat social li resultava cada vegada més implausible, un somni insuportable d'una afabilitat i elegància sobrenaturals.

El mitjà de diversió més gratificant, en els estofats xafogosos de les seves nits –la presó, pel que ell havia viscut, sempre està sobreescalfada–, era resseguir amb detall fantàsticament concentrat una o l'altra de les passejades pels camps al voltant de Coolgrange que feia amb tanta freqüència, tan ferventment, en els dies enrojolats de la seva joventut. Perquè era un caminador incansable de noi, i estimava la natura en tots els seus aspectes, els salvatges no menys que els domesticats. Admirava en particular els depredadors, la guineu furtiva, el falcó que s'abatia, el gat domèstic. Així va aprendre en una tendra edat que la mort violenta és el fet etern de la vida. No era morbós, però, gens ni mica. En realitat, era la prosperitat de les coses el que l'entusiasmava més profundament. Per a ell, tot era animat, especialment els arbres, alguns dels quals tenia en més estima de la que mai podria sentir per cap company humà. Percebia l'essència pura en totes les coses, en les excentricitats de la bogeria amb la mateixa seguretat que en les subtileeses més rigoroses del ritual religiós, en la bullícia més basta dels fills dels pagesos no menys que en l'acció del sonet més dolç. I en l'essència d'ésser percebia la d'ell. Sí, sí, era una ànima receptiva, i mai no li passava per alt el llampec de la cuixa lluent del déu entre les fulles de llorer inquietes: *et in Arcadia* sincerament seu, com veieu. Per què si no ens hauríem molestat a arrencar-lo de la captivitat, per molt tard que fos en el dia que vam fer-ho? No té gaire sentit que sigui lliure si ell no ha d'aprofitar l'abundor de la llibertat.

I tanmateix el seu desig no era i no havia estat mai sopar a la font dels sublims. S'adheria més feliçment a la Vella Padrina Natura en la seva màxima senzillesa. Doneu-li un modest prat urbà enmig

de la deixadesa, lluint seneci i ortigues i unes quantes roselles de color rosa pintallavis que capcinegen, i ell estava satisfet. Podíeu quedar-vos l'avenc pregon i l'elevat penyal, pel que feia a ell. Ni tenia en cap gran consideració els refilets histèrics del rossinyol, ni el molt ditiràmbic narcís daurat, les flors del qual, com tothom sap però té massa vergonya per a admetre-ho, no són pas daurats, com es fingeix, sinó, de fet, d'un to àcid de groc verdós, el color de la bilis dels bevedors d'absenta.

El cel, com s'ha esmentat, era el seu canal de fugida més elevat; dels núvols mai no es cansava, l'admiració en ells, en la glòria centrada en ella mateixa, sempre canviant i setinada.

Hi havia una passejada preferida que feia, o que feia sovint i, per tant, devia preferir-la. L'inici oficial, oficial per a ell, era un camí curt i per algun motiu permanentment enfangat que baixava des del pati del darrere de Coolgrange House, passava per un barri i es desviava cap a una petita clapa de roures i més enllà fins als camps oberts. El barri mateix, de cinc barrots, desgastat pel vent i la pluja fins a convertir-lo en una filigrana delicada, amb el rovell reminiscent d'una espolsada de canyella bastament molta, en aquest moment pot imaginar-lo amb claredat, amb una bursada fugissera de dolor inexplicable, dolç. Mig despenjat de les frontisses, produeix, el pobre, la impressió de repenjar-se deprimet sobre si mateix, exhaust i lleganyós, vençut pels anys. Sí que s'obre, però ell s'estima més enfiletar-s'hi, gaudint de la manera com fimbria sota seu amb pànic geriàtric, repicant i barbollant. L'acció de passar la cama per damunt del barrot superior el fa rotar un hàbil mig gir com si fos un tirabuixó, de tal manera que es troba necessàriament mirant enrere cap a la paret posterior de la casa de la qual acaba de sortir, amb les fileres desendreçades de finestres altes i enlluernades pel sol que sembla que el mirin amb desaprovació vidriosa. Emperxat allà, s'imagina com un agosarat home de mar aïrosament enlaire a la cofa oscil·lant d'un bergantí-goleta de guerra amb la major que salta. Els nois són nois, sabeu?, fins i tot aquest. I és cert, ell era el